

MAROSITS JÓZSEF

Gondolatok egy tájról

a fekete szárnyak
a föld felett cikáznak
döglött madarak tollából
sátrat fon a szél
a csillagok röhögő pofájából
kiragyognak a metszőfogak
az éjszakai csend fényharsonái letérdelnek
a tóparti kövek édig merednek
a csupasz fák
rossz kezű óriások görcsös markai
megrázza púpját a tevehátú hegy
s elindul csendben szerencsét próbálni

az óriások hátán
végignyargal egy fényhasáb
megindulnak a sudárnyárfák
fogpiszkálónak a nap szájába
útnak erednek a rögök árnyai
csiklandozva a bogarak rejtekét
és felnyihognak a pocsolyák
kósza felhőcsikók tükörképeivel

és csend van újra
és újra csend
lópaták tikkadt nyomaiból
nyúlós nyálport lehel a szél
az idegrángásos gumicsapák
áthatolnak a végtelen idegszálain
megmerevedett cimbalomverőkhöz kötözött
tőkék nyögést teremve vonaglanak
panaszuk a tüzet kilopta a Napból
saját máglyájukat gyújtotta meg
égnek égnek az idők végezetéig

és nem jön alkony és permet sem hull az égből
csak égünk és égünk mindörökké
de cserepes szánk repedéséből új szó kel életre
koponyánk humusza a magot fává lombosítja

Kék Nap

Némaság üt lyukat
a csend falán,
a lepkék egyszer csak
földre hullnak,
s a tücskök szárnyai
bénán remegnek.
Fekete autók suhannak
a csendben,
s az út-menti fák levelei is
földre zuhannak,
férges milliói rágják
a lehullott lombot,
s kéken világít
a Nap.
Fekete árnyékok
nyúlnak az egyre
szaporodó nyüvek
dagadó hullámaira,
s bűz önti el szívünket.
Megrázkódunk az undortól,
féregszőnyegen toporgunk
tehetetlenül,
s már a pornak is
örülni tudnánk,
hogy némi szárazat érezzünk,
de nyálkás nyavalyák
csiklandozzák csupasz talpukat.
Csak megyünk,
borsózó háttal,
némán,
az egyre kékebben
ásító Nap szájába.